

University of Groningen

De legende van Grouw

Braakman, W.A.

Published in:
Noachs Kat : Noord-Nederlands tijdschrift voor proza & poëzie

IMPORTANT NOTE: You are advised to consult the publisher's version (publisher's PDF) if you wish to cite from it. Please check the document version below.

Document Version
Publisher's PDF, also known as Version of record

Publication date:
2005

[Link to publication in University of Groningen/UMCG research database](#)

Citation for published version (APA):
Braakman, W. A. (2005). De legende van Grouw. Noachs Kat : Noord-Nederlands tijdschrift voor proza & poëzie, 14, 26-27.

Copyright

Other than for strictly personal use, it is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

Take-down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Downloaded from the University of Groningen/UMCG research database (Pure): <http://www.rug.nl/research/portal>. For technical reasons the number of authors shown on this cover page is limited to 10 maximum.

De legende van Grouw

Bokke, Fedde en Fippe Tjerkstra waren drie Friese broers, niet zomaar, want ze konden alle drie schaatsen en zeilen, weliswaar niet in één beweging, maar evenzogoed. Wij spreken nu over tijden dat kunstijs, -gras en tegen de wind in zeilen nog onbekende zaken waren.

Maar nu wilde het geval dat Fippe niet te best mee kon komen. "Een kneusje " meende vader Tjerkstra die alles altijd zo mooi kon zeggen. Want terwijl Bokke en Fedde via oplichterij, sterfhuisvarianten en een nooit voltooide krantenwijk zich al een mooi patserig jacht hadden kunnen aanschaffen, waarop reeds een tiental Friezen bijkans verkracht en zwanger waren gemaakt, nog geen tien minuten nadat ze argeloos op de dansvloer van Bar-Dancing Siderius uit de bol waren gegaan, lag Fippe maar wat in zijn zeilbootje, te dobberen, te draaien en te dromen. Ook voor een fikse hijspartij in Siderius was hij niet te porren. Liever lag hij in zijn bootje Beerenburg met suiker te drinken; liever dan bier boven de muziek uit te schreeuwen, als u begrijpt wat ik bedoel, zei Fippe.

Neen, dat begreep natuurlijk niemand. Volgens Bokke was het niet in de haak. Hij was daar veel te veel met zichzelf bezig, in plaats van achter de famkes aan te zitten.

Uren lang kon Fippe over de wateren turen, starend, zwevend en drinkend, want, en daar kon Bokke toch nog wel enige waardering voor opbrengen, Fippe was goed voor drieëneenhalf liter Sonnema per week. Bovendien maakte Fippe zich het drinken volgens Bokke extra moeilijk door er die suiker doorheen te mengen.

Fippe bemoeide zich er niet mee. Hij dobberde, staarde en droomde. In een diepe nacht, toen Bokke en Fedde van hun jacht kwamen waar ze even een punt hadden gezet en Fippe weerkeerde van zijn bootje, waar hij had liggen staren, getuige de lege Beerenburgfles, begonnen ze gedrieën, zoals op dat late uur gebruikelijk is, in tongen te spreken: Fedde wilde een eitje met kaas, Bokke zure yoghurt en Fippe zei ; zo mooi, zo mooi, zo mooi.

"Zal ik er voor dei ook in eitsje indoen", zei Fedde nog, maar Fippe begon een verhaal op te hangen over een meisje, zo mooi, zo zoet en toch zo lief, gekleed in een manteltje dat teer was en fijn als vleugels van vlindertjes, omgeven door rozig oplichtende nevelen. Haar gezichtje was zo onbeschrijfelijk mooi dat hij het zich nooit precies heeft kunnen herinneren. Bokke vond het maar niks.

"Heeft ze wel panties en een BH?", wilde hij weten. Tot het ochtendgloren vertelde Fippe door, terwijl Fedde lag te slapen en Bokke gierend over zijn nek ging(zure yoghurt).

Toen Fedde wakker geworden was, vond hij Fippe slapend met zijn ogen open. Hij legde een tafelkleed over hem heen om hem te warmen, maar de vroeg opgestane vader Tjerkstra riep dat Fedde veel te goed was en dat Fippe in dezen 'een trap onder zijn gat' moest hebben. Het moest út wezen met dat gemier in het bootje, want dat leverde niets op, minder nog dan een niet voltooide krantenwijk. Bij dezen was varen in een klein bootje verboden. De oude Tjerkstra was een wijs man en dat wist hij.

Nu de nachtelijke dobberpartijen verboden waren, vonden Bokke en Fedde het toch wel knap interessant worden. Nu zaten ze gedrieën in Fippes kleine bootje en nipten voorzichtig aan het door hem gemixte drankje. Bokke merkte op dat er toch nog heel wat alcohol in zat en Fedde kon dat beamen. Nu tuurden ze over de wateren, wachtend tot ze wat zagen. Soms meende Fippe iets te ontwaren, maar vaak was het allen maar héél stil, tot ze `s morgens thuis kwamen om met vader Tjerkstra te bekvechten. Des vaders wijsheid is aan jongeren niet vaak welbesteed en zo kon het op een kwade dag gebeuren dat Bokke zei:"Mij sla je niet meer voor de kop, ouwe",

waarbij hij zij vader zo'n knal verkocht dat deze niet zozeer ruggelings als wel kurketrek-
kersgewijs onderuit ging en een nek brak.

Bokke, Fedde en Fippe, drie Friese broers die zo goed konden zeilen en schaatsen, maar niet in één beweging, gingen nu naar het meer, niet om te zeilen, maar om hun vader te water te laten. Drie nachten en dagen dobberden ze daarna onafgebroken over de wateren.

De laatste dag begon Fippe te spreken over een meisje zo teer, gehuld in ragfijn textiel, met ogen glinsterend en oneindig rond. Uren achtereen sprak en tuurde Fippe, zoals ook Fedde en Bokke tuurden. Bokke meende waarachtig borsten in de hemel te ontwaren.

"Bernadette-Maria, ik kom", fluisterde Fippe en trok de zeilen aan.

"Maar Fippe, zo kun je niet zeilen", riepen Fedde en Bokke, "niet pal tegen de wind in!"

Maar Fippe trok nog een keer aan de touwen en schoot zo snel vooruit, tegen de wind, de nachtelijke nevels in, dat zijn beide broers, zeg maar hals over kop, overboord sloegen.

"Fippe, Fippe, tegen de wind in, dat kan niet", was het laatste wat van hen gehoord kon worden voordat een rustig blub-blub de overhand kreeg.

Fippe verdween in de verten. Een lege fles Beerenburg is het enige dat ooit van hem teruggevonden is. Pas jaren later werd het zogeheten laveren ontdekt. En pal in de wind zeilen, neen dat kan ook nu nog niet.

En zo is het vanwege de wonderschone verschijning van Bernadette-Maria dat ook nu nog voor velen Grouw een pelgrimstocht waard is, waarbij men in wedstrijdverband tegen de wind in probeert te zeilen en 's avonds vanwege een verkeerd begrepen legende gaat zitten hijsen in Bar-Dancing Siderius.

Opgetekend door

Wim Braakman